

www.diena.lv/auto

Nespītējies — nerauj ratā!

Motociklistu un autovadītāju konflikti rodas aiz neizpratnes par divriteņu transporta līdzekļa braukšanas īpatnībām

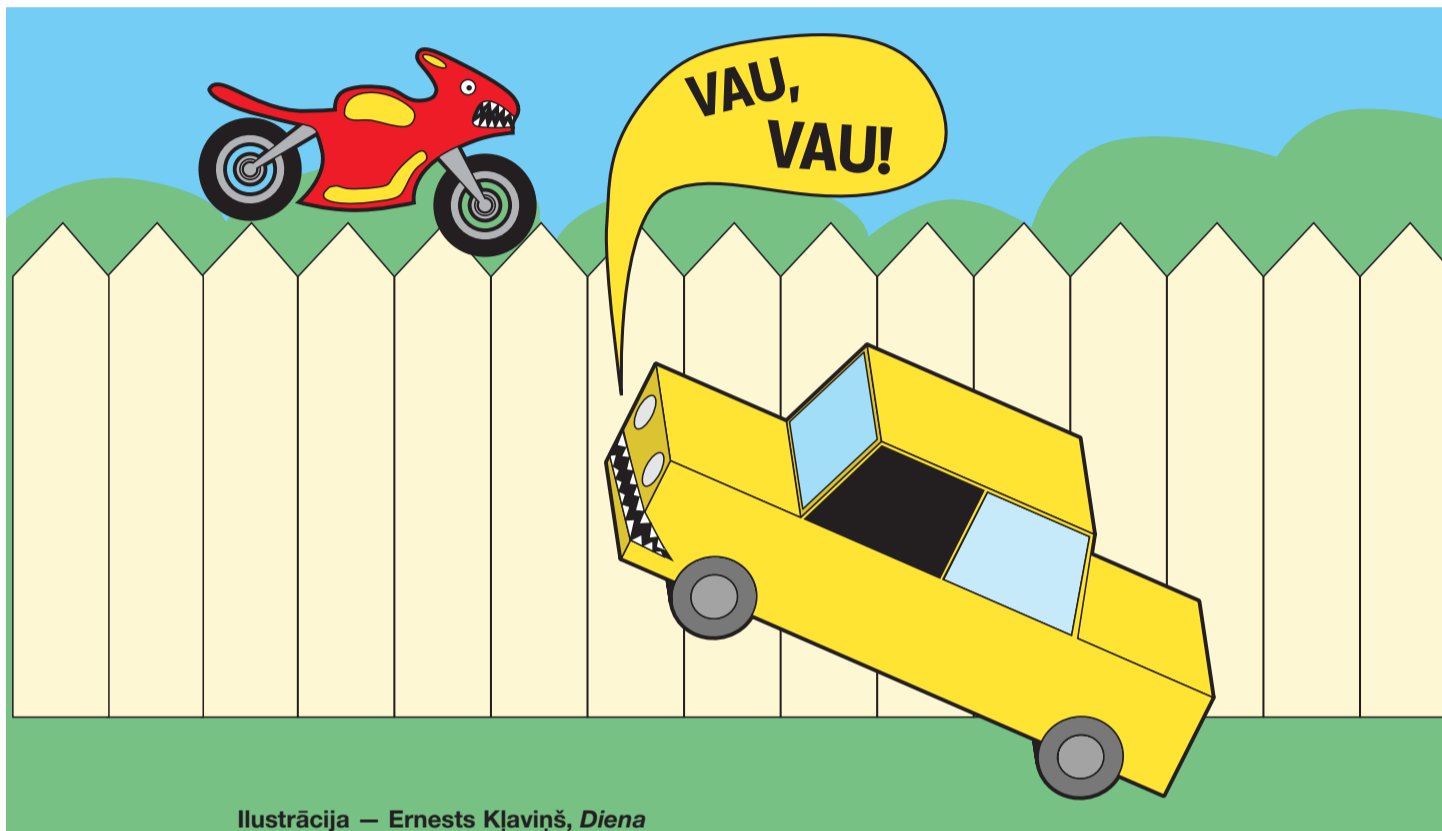
Braukšanas kultūra

Normunds Avotiņš,
TV5 Autoziņas, speciāli
AutoDienai

Motosezonas atklāšana un to ievadošais draudzības brauciens atklāja, cik viņu ir daudz. Vai tomēr «mūsu» ir daudz, ja arī esat draugos ar motociklu. Skatoties no jebkuras puses, motobraucēju mūsu ielās un ceļos būs arvien vairāk. Iespēja braukt ar 125 ccm motociklu ar B kategorijas tiesībām vēl paplašinās braucēju skaitu, bet vai esam gatavi kļūt par ziemeļu Itāliju? Žurnāla *Auto Bild* Latvija galvenais redaktors Ilmārs Līkums, kurš arī pats bieži brauc ar motociklu, uzskata, ka pagaidām vēl ne: «Mēs esam tādi kā neandertālieši, vienkārši neesam izauguši līdz tam. Mums nav nekādu īpašu problēmu ar braukšanas kultūru starp auto un motobraucējiem, tā ir vienkārši nepieklājība un spītība.»

Braukt starp rindām tomēr drīkst

Tieši «spītība», nevis rupjība vai nepieklājība bieži vien ir īstais atslēgas vārds. Daudzi autovadītāji spītīgi izliekas nemanām fakti, ka motociklam pilsētas satiksmē ir tīri geometriskas priekšrocības un aiz dūsmām par paša nīkšanu «korķi» speciāli piebrauc tā, lai motociklists netiktu starp rindām. Valda izplatīts uzskats, ka, braucot starp rindām, motociklisti pārkāpj noteikumus, taču CSDD amatpersonas pat televīzijā vairākkārt uzsvērušas, ka tā nav. Taisnības labad gan jāsaka, ka šāda kārtība pastāv ne visās valstīs. Piemēram, Vācijā par braukšanu starp rindām draud pamatīgs sods, tāpēc tur nereti var novērot divainu skatu — motociklists stāv sastrēgumā aiz automašīnām. Satiksmes eksperts un arīdžan biežs motobraucējs Pauls Timrots ierosina uz šo situāciju skatīties vēl

Ilustrācija — Ernests Kļaviņš, Diena

vienkāršāk: «Ikviens, kas uzkāpis uz motocikla, nebrauc ar savu automašīnu. Tātad viņš samazina sastrēgumu, kurā tu pats tupi, un par to vien ir vērts viņu palaist.»

Skaties divreiz! Uz pārkāpēju...

Taču arī motociklistiem ir sava spītīga iedoma par to, ka viņiem vienmēr un visur ir priekšroka, kas, protams, ir aplami. Aizlavīšanās priekšā automašīnām tikai tāpēc, ka pārējie viņus palaiž daļēji aiz vienkārša apsvēruma, ka motocikls izkustas ātrāk, daļēji mīļā miera labad, jo vairs nav tik neatlaidīgi jālūg spoguļi «kur gan viņš palicis»? Motobraucēju pārkāpuma sajūtu veicina arī tādas kampaņas kā *Skaties divreiz! Divreiz*. Pat cilvēks, kas neko nesaprot no motocikliem, bet zina satiksmes noteikumus, redz, ka plakātā motociklists apdzen automašīnu pa to pašu joslu, kas ir acīm redzams pārkāpums. «Tur nav loģikas,» saka I. Līkums, «no plakāta izriet, ka vai nu automašī-

na stāv uz vietas, vai arī motociklists nopietni pārsniedz ātrumu.» Viņam piekrīt arī P. Timrots: «Mocis manā joslā un tādā ātrumā?!» Taču, lai arī ar nepilnībām, kampaņa autobraucējus radina pie apziņas, ka ātrs transporta līdzeklis var parādīties arī tur, kur automašīnai nepietiek vietas. Un neskatīšanās spoguļos, kā arī braukšana, lūrot kaut kur sāpus, pie mums ir hroniska parādība. Tāpat kā motocikli, kas brauc ar tālajām gaismām.

Ritenis gaisā — bremzes maisā

Kā uzskata P. Timrots, braukšana ar tālajām gaismām (ko ne tikai neaizliedz, bet pat iesaka darīt dažās motoskolās!) pieder pie pašu motociklistu iedomātajiem drošības pasākumiem, kas ne vienmēr ir efektīvi. Ja spožais prožektors tālumā uz šosejas patiešām spēj pievērst uzmanību, tad palūgties, ka autovadītājs iztālēm sadzirdēs motociklu ar skaļu izpūtēju, ir muļķīgi. «Savu moto-

ciklu nedzird,» jokojot teic P. Timrots, «vienīgais, ko var izdarīt ar tādu skaļu caurulī, ir piebraukt blakus un nobiedēt.» Autovadītāji atbējas citā veidā, piemēram, mēģina uzbraukt uz zābaka, kad motociklists apstāties pie krustojuma un noņēmis kājas no kāpšļa. Vismuļķīgākā un bīstamākā rīcība, kas piemēklē ne tikai mikrorajonu jauniešus ar veciem BMW, bet arī tīri solidus cilvēkus, ir mēģinājums skriet ar motociklu. Šī iecere ir lemta neveiksmei jau startā, jo jaudas un svara attiecība praktiski jebkuram motociklam ļaus uzvarēt praktiski jebkuru automobili. Vēl sliktāk, ja motobraucējs ļaunas provokācijai un vēl mēģina «paraut ratā» jeb pacelt priekšējo riteni. «Ratā parauts motocikls ir ne vien nestūrējams, bet arī nenobremzējams,» brīdina P. Timrots un aicina motobraucējus neļauties provokācijām. Lai gan gandrīz katrs motociklists atļaujas pa kādam grēciņam (kurš tad no mums bez grēka?), visnedisciplinētākie un pārgalvīgākie, pēc vairāku aptau-

jāto domām, ir baikeri. Viņu kontā ir gan iespaidīga ātruma pārsniegšana, gan braukšana pie sarkanās gaismas, reizēm izliekoties par gājēju vai velosipēdistu, — izslēdzot motoru un pārstumjoties pa ietvi, veicot nogriešanos pie aizliedzošā luksofora signāla. Citu satiksmes dalībnieku tolerancitātas, protams, neveicina. Aizvaino arī šo huligānu heroizēšana. Reti un tomēr šos baikerus, kas pārsvarā ir «zelta jaunatne» un pašiztēloti sportisti, noķer policija. «Un tad parādās Edgars Džeriņš un kā Robins Huds izpestī viņus kā nepatiesi apvainotus nodarījumā, kur viņi ir 100% vainīgi. Tas sabojā attieksmi,» ir pārliecināts I. Līkums.

Lai paliek «sportisti» un «atsaldēni» — katram savs liktenis. Motocikls ir brīnišķīgs izgudrojums, un prieks, ka tik daudzi un dažādi ļaudis grib izmantot tā priekšrocības un braukšanas prieku. Galvenais — «neraut ratā» uz pilnas ielas un nespītēties, tad mēs sapratīsimies. Bet tiem, kas zina un saprot, — tiekamies ielās uz moča!♦

Par drošu un laipnu satiksmi!

S|E|B